

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **T. B.**, wobec którego orzeczono wyrok łączny,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 21 maja 2026 r.,
wniosku obrońcy z urzędu złożonego na rozprawie w dniu 20 maja 2026 r. o
zasądzenie dodatkowych kosztów związanych z udzielaniem pomocy prawnej
z urzędu;
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

I. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu –
adw. B.K. kwoty:

1) 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt
groszy) w tym 23% VAT, tytułem opłaty za udzielenie pomocy prawnej
z urzędu, tj.za sporządzenie i wniesienie kasacji,

2) 1 476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) w
tym 23% VAT, tytułem opłaty za obronę z urzędu przed Sądem
Najwyższym;

3) 310,00 zł (trzysta dziesięć złotych) tytułem zwrotu wydatków
związanych z zapewnieniem udziału obrońcy w rozprawie przed
Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2026 r. kasacji obrońcy na korzyść T.B. w sprawie o wyrok wydanie wyroku łącznego o sygn. akt III KK 410/24 postanowieniem z tego dnia, oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną i orzekł o kosztach postępowania sądowego. Nie rozstrzygnął natomiast w przedmiocie kosztów za udzielenie pomocy prawnej z urzędu, o zasądzenie których wniosła obecna na rozprawie przed Sądem Najwyższym adw. B.K., działająca w sprawie jako obrońca z urzędu. Wymieniona wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz za obronę z urzędu przed Sądem Najwyższym w postępowaniu kasacyjnym, oświadczając, iż nie zostały one opłacone w całości, ani w części a przy tym wniosła o zwrot poniesionych w związku z tym wydatków, przedstawiając kopie biletów kolejowych na przejazd ze S. do Warszawy i z powrotem oraz paragony dokumentujące zakup biletów w cenie 155 zł każdy (tj. łącznie 310 zł), w celu zapewnienia udziału obrońcy w rozprawie przed Sądem Najwyższym (k. 135, 136v)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z 20 maja 2026 r. sygn. akt III KK 410/24 oraz w świetle treści wniosku o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, należało zasądzić od Skarbu Państwa wskazane kwoty, w sposób, o którym mowa poniżej.

Koszty udzielenia skazanemu pomocy prawnej z urzędu Sąd Najwyższy ustalił w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2026.87 tekst jednolity), przyznając obrońcy skazanego wynagrodzenie w wysokości 720 zł za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść T.B. oraz 1 200 zł za obronę przed Sądem Najwyższym. Zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy opłaty należało powiększyć o podatek VAT, co przełożyło się na wskazane odpowiednio w orzeczeniu kwoty 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) oraz 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych).

Ponadto, w związku z faktem, iż siedziba Kancelarii adw. B.K. znajduje się w S., a rozprawa w niniejszej sprawie miała miejsce przed Sądem Najwyższym w

Warszawie, w celu zapewnienia obecności obrońcy na rozprawie odbyła ona podróż, którą stosownie udokumentowała. Wobec takiego stanu rzeczy, na podstawie § 2 pkt 2 ww. rozporządzenia należało zasądzić na jej rzecz od Skarbu Państwa kwotę 310,00 zł (trzystu dziesięciu złotych), tytułem zwrotu niezbędnych wydatków związanych z obecnością obrońcy na rozprawie. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują nie tylko opłatę, ale również niezbędne, udokumentowane wydatki radcy prawnego. Skoro w tej regulacji wspomniano o wydatkach niezbędnych, oznaczać to musi, iż czynność, która spowodowała ich powstanie była nieodzowna (konieczna). W sytuacji, gdy sprawa rozpoznawana jest w miejscowości znajdującej się poza siedzibą kancelarii obrońcy, dojazd przez niego do Sądu rozpoznającego sprawę, uznany być musi za taką właśnie nieodzowną czynność, a poniesione przez niego z tego tytułu wydatki za niezbędne. Jeśli wydatki te zostały udokumentowane, ich zwrot należy się adwokatowi w każdym wypadku (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 marca 2021 r. sygn. akt IV KK 459/19 i cyt. tam orzecznictwo*).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł.]